

Elár(v)ult csillagképek

Takács Imre emlékére

Amerre jártál szálkás darabokra
hasadtak a porszáraz, értelen nappalok;
tarisznyádból csodákat rángattál elő,
romos varázsló-émlék...

Koszorú címekéjű üvegedben
fájdalom-csíger lötyögött,
verítékes kendők között.
Markod szorításában
felszisszent zsíros bicskád,
amint fadarab-szeretteid helyett
kenyeret szeltél bejedd,
könyörgő, éhes koldusaidnak.

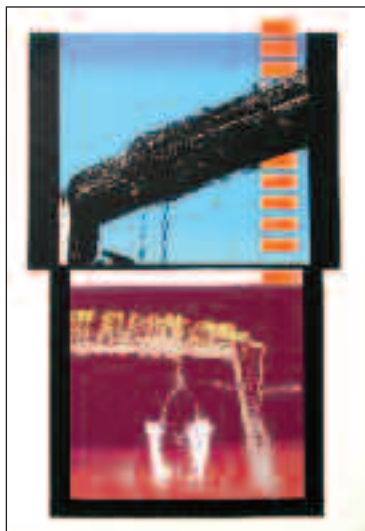
Szemünkbe szórtál villámokat,
arcunkba ordítottad nyavalyás bűneinket,
nyomorult mulasztásainkat.
De élénkbe hintetted Pákozdi
összes, ezerszínű szirmát,
göcsörtös-kérgű, csomós fából
hevenyészett oltárokat ácsoltál
vijjogó-suhogó szekercéddel;
fölöttünk tölgyfáid lombjából

harangjaid hangja hullott,
alatta görnyedve néztük a remegő rögöket,
hittelen tudatlanságunkkal,
gyöngeségünk penészes mákonyával.

Egyszerre csönd lett, vigyorgó-kéjes,
elcsitul vihar-tisztította világunk.
Panel-lelkünkben műanyag rózsák nyíltak,
lakktáskás, kezetlen-lábatlan vonagló
nyüszögnek verseket, törvényeket,
nyomodban talpig felfegyverzett,
nyálas, álarcos senkik nyihogva,
trágyás homokkal tömik be
lábad ároknyi nyomát.

Markod szorítása hiányzik,
bömbölésed, törvényváltó lépted.
Rázd meg zsíros, hullámzó sörényed,
Imre! Harsogd képünkbe nyomorúságunkat,
vágd bicskád az asztallapba.
Haragodra, harangszó-hangodra fölneszelnénk.

S feltámadásunkra feltámadnál.

Jobbágyok hava II., III.